

Sygn. akt I C 2736/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 marca 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Joanna Radzyńska-Głowacka

Protokolant Agata Koczorowska

po rozpoznaniu w dniu 6 marca 2014 roku w Warszawie

sprawy z powództwa W. K.

przeciwko Skarbowi Państwa – Prezesowi Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy

o zapłatę

powództwo oddała w całości.

Sygn. akt **IC 2736/13**

UZASADNIENIE

Pozwem datowanym na dzień 21 października 2013 r. Powód W. K. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej Skarbu Państwa – Prezesa Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy Śródmieścia na jego rzecz kwoty 20.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za „niesłuszny tymczasowy areszt”. Ponadto powód wniósł o zwolnienie od kosztów sądowych w całości

W motywach uzasadniając powód wskazał, iż zastosowanie aresztu tymczasowego wobec niego przez Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy było bezpodstawne oraz niezgodne z prawem. Dnia 14 maja 2001 r. Sąd Okręgowy w sprawie o sygn. X Ka 242/01 umorzył postępowanie wobec powoda. Zdaniem powoda 5 miesięczny pobyt w areszcie spowodował u niego stres i negatywnie wpłynął na jego psychikę, co ma nieodwracalny skutek w dalszym życiu powoda.

Dowód: pozew wraz z wnioskiem o zwolnienie od kosztów sądowych w całości-k.1-2.

Postanowieniem z dnia 17 grudnia 2013 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie zwolnił powoda od kosztów sądowych w całości.

Dowód: postanowienie-k.17.

W odpowiedzi na pozew datowanej na dzień 14 stycznia 2014 r. strona pozwana Skarb Państwa – Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie, wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego stosownie do norm prawem przepisanych.

Motywuując pozwany zakwestionował swój udział w charakterze reprezentanta Skarbu Państwa wnosząc jednocześnie o wezwanie do udziału w sprawie w charakterze pozwanego Skarbu Państwa właściwego statio fisci Skarbu Państwa wraz ze zwolnieniem od udziału w niniejszym postępowaniu Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie reprezentowanego przez Prezesa Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie konieczną przesłanką odpowiedzialności Skarbu Państwa za szkody wyrządzone przez funkcjonariuszy jest niezgodne z prawem działanie

lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej, co jej zdaniem nie ma miejsca w niniejszej sprawie. Nadto zarzuciła brak przesłanek warunkujących odpowiedzialność SP tak na podstawie art. 24 k.c. jak i 488 k.c.

Dowód: odpowiedź na pozew-k.27-33.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Postanowieniem z dnia 6 lipca 1999 r. Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie zastosował wobec powoda środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres 5 miesięcy został tymczasowo aresztowany na okres 5 miesięcy

Dowód: okoliczność bezsporna.

Wyrokiem w sprawie o sygn. X Ka 22/01 z dnia 14 maja 2001 roku Sąd Okręgowy postępowanie w sprawie umorzył.

Dowód: okoliczność bezsporna.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie okoliczności bezspornych, dokumentów przedłożonych przez strony, które uznane zostały za wiarygodne.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W rozpatrywanej sprawie dla oceny zasadności podnoszonego roszczenia koniecznym było ustalenie czy w istocie zastosowanie tymczasowego aresztowania względem powoda skutkowało naruszeniem jego dóbr osobistych w oparciu o brzmienie art. 488 k.c.

Niewątpliwym jest, iż materialno – prawną podstawę żądania stanowi brzmienie art. 448 k.c., po myśli którego w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny. Wskazana regulacja prawna pozostaje w ścisłym związku z brzmieniem art. 24 k.c. który zawiera podstawową konstrukcję cywilnoprawnej ochrony dóbr osobistych, a po myśli którego osoba, której dobro osobiste zostało zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne, w razie zaś dokonanego naruszenia może ona także żądać ażeby osoba która dopuściła się naruszenia dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków (...). Z treści cytowanego przepisu wprost wynika, iż przesłanka bezprawności jest koniecznym warunkiem do udzielenia ochrony przewidzianej przepisami prawa. Skoro więc przesłanka bezprawności jest podstawowym warunkiem dla ustawowej ochrony dóbr osobistych, to w konsekwencji jedynie ta przesłanka jest podstawą zasądzenia zadośćuczynienia albo stosownej kwoty na cel społeczny. Istotnym jest także iż cytowana regulacja prawna statuuje domniemanie bezprawności, które może być obalone przez stronę pozwaną poprzez wykazanie iż jej działania względnie zaniechania odpowiadały prawu.

Powód wywodził swoje żądanie zapłaty kwoty 20.000,00 zł z tytułu zadośćuczynienia za naruszenie jego dóbr osobistych poprzez, jak to określił „niesłuszny tymczasowy areszt”.

W toku czynionych przez Sąd ustaleń faktycznych, na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, który jako taki uznany został za w pełni wiarygodny jako że jego moc dowodowa nie była przedmiotem kwestionowania przez żadną ze stron. Zważyć jednakże należy, iż orzeczenie w przedmiocie zastosowania tegoż środka zapobiegawczego nie było przedmiotem zaskarżenia, a zatem po myśli art. 417 1 § 2 k.p.c. bez stwierdzenia we właściwym postępowaniu jego niezgodności z prawem nie może być przedmiotem zgłaszania na tym tle roszczeń odszkodowawczych w tym roszczeń o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę.

W ocenie Sądu powód nie wykazał istnienia krzywdy, a bez wątpienia w tym zakresie to na nim spoczywał ciężar dowodzenia (art. 6 k.c.) ograniczając się w treści pozwu wyłącznie do stwierdzenia i zastosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wpłynęło negatywnie na jego psychikę i spowodowało nieodwracalne skutki w dalszym życiu powoda. Zdaniem Sadu powód nie udowodnił przesłanek istnienia odpowiedzialności pozwanego, ani istnienia przesłanek uzasadniających zasądzenie na jego rzecz zadośćuczynienia.

W tym sanie rzeczy Sąd orzekł jak w sentencji orzeczenia.

Zarządzenie: (...)